

ΕΓΚΩΜΙΑ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΘΡΗΝΟΥ

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ (Ήχος Πλ. α')

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθη Χριστέ, καὶ ἀγγέλων στρατιαὶ
ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴ Σὴν.

Ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις; πῶς καὶ τάφῳ οἰκεῖς; τοῦ θανάτου τὸ
βασίλειον λύεις δέ, καὶ τοῦ αἵτου τοὺς νεκροὺς ἐξαισιτᾷς.

Μεγαλύνομέν σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν Ταφὴν καὶ
τὰ Πάθη σου, δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς.

Ὁ Δεσπότης πάντων, καθορᾶται νεκρός, καὶ ἐν μνήματι και-
νῶ κατατίθεται; ὁ καινώσας τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν.

Ἰησοῦ γλυκύ μοι, καὶ σωτήριον φῶς, τάφῳ πῶς ἐν σκοτεινῶ
κατακέκρυψαι; ὃ ἀφάτου καὶ ἀβήτου ἀνοχῆς!

Ἀληθὴς καὶ πόλου, καὶ τῆς γῆς Βασιλεὺς, εἰ καὶ τάφῳ σμι-
κροτάτῳ συγκέλευσαι, ἐπεγνώσθης πάση κτίσει Ἰησοῦ.

Ὡς φωτὸς λυχνία, νῦν ἡ σὰρξ τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ γῆν ὡς ὑπὸ
μόδιον κρύπτεται, καὶ δίδωκε, τὸν ἐν ἄδη σκοτασμόν.

Ἐπὶ γῆς κατήλθες, ἵνα σώσῃς Ἀδάμ, καὶ ἐν γῆ μὴ εὐρηκῶς
τοῦτον Δέσποτα, μέχρις αἵτου κατελήλυθας ζητῶν.

Δακρυρρόους θρήνους, ἐπὶ σὲ ἡ Ἄγνη, μητρικῶς ὡ Ἰησοῦ
ἐπιβραίνουσα, ἀνεβόα Πῶς κηδεύσω σε Υἱέ;

Νεκρωθέντα πάλαι, τὸν Ἀδάμ φθονερῶς, ἐπανάγεις πρὸς
ζωὴν τῇ νεκρώσει σου, νέος ζῶτερ ἐν σαρκὶ φανεῖς Ἀδάμ.

Νοεραὶ Σε τάξεις, ἠπλωμένον νεκρόν, καθορῶσαι δι' ἡμᾶς
ἐξεπλήττοντο, καλυπτόμεναι ταῖς πτέρυξι Σωτήρ.

Ὡσπερ λέων ζῶτερ, ἀφυπνώσας σαρκί, ὡς τις σκύμνος ὁ νεκρός
ἐξαισιτᾶσαι, ἀποθήμενος τὸ γῆρας τῆς σαρκός.

Μυροφόροι ἦλθον μύρα Σοι Χριστέ μου, κομίζουσαι προφρόνως.
Ἰωσήφ τρισμάκαρ, κήδυσον τὸ σῶμα, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου.

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, ἐκίνησαν τὴν πτέρναν, κατὰ τοῦ Εὐεργέτου.
Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, φέρουσι τῷ Σωτήρι, Χολὴν ἄμα καὶ ἄξος.

Ὡ τῆς παραφροσύνης καὶ τῆς Χριστοκτονίας, τῆς τῶν προφη-
τοκτόνων!

Ἰωσήφ κηδεύει, σὺν τῷ Νικοδήμῳ, νεκροπρεπῶς τὸν Κτίστην.
Ὡ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου τέκνον, παῦ ἔδου Σου τὸ κάλλος.

Θάνατον θανάτῳ Σὺ θανατοῖς Θεέ μου, θεία Σου δυναστεία.
Υἱέ Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου Πλαστοουργέ μου, πῶς πάθος κατεδέξω;

Ὡ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατον μου Τέκνον, πῶς τάφῳ
νῦν καλύπτῃ;

Δοξάζω σε Υἱέ μου, τὴν ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, ἧς χάριν ταῦτα
πάσχεις.

Αἱ μυροφόροι Σῶτερ, τῷ τάφῳ προσεβλοῦσαι; προσέφερόν Σοι
μύρα.

Ἀνάστηθι Οἰκτίρμον, ἡμᾶς ἐκ τῶν βαράθρων, ἐξαισιτῶν τοῦ αἵτου.
Ἀνάστα Ζωοδότα, ἡ Σὲ τεκοῦσα Μήτηρ, δακρυρροῦσα λέγει.

Οὐράναι Δυνάμεις, ἐξέστησαν τῷ φόβῳ, νεκρόν Σε καθορῶσαι.
Τοῖς πόθῳ τε καὶ φόβῳ, τὰ Πάθη Σου Τιμῶσι, δίδου πταισμά-
των λύσιν.

Ἐβόρσαν τὸν Τάφον, αἱ Μυροφόροι μύρα, λίαν πρῶτ' ἐβλοῦσαι.
Εἰρήνην Ἐκκλησίᾳ, λαφ Σου σωτηρίαν, δώρησαι Σῆ Ἐγέσει.

Δόξα....
Ὡ Τριάς Θεέ μου, Πατήρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν κόσμον.
Καὶ νῦν....

Ἰδεῖν τὴν τοῦ Υἱοῦ Σου, Ἀνάστασιν Παρθένε, ἀξίωσον Σοὺς δούλους
Ἀἰ γενεαὶ πάσαι, ὕμνον τῇ Ταφῇ Σου, προσφέρουσι Χριστέ μου.

Προσκυνῶ τὸ Πάθος, ἀνυμνῶ τὴν Ταφήν, μεγαλύνω σου τὸ κράτος Φιλάνθρωπε, δι' ὃν λέλυμαι παθῶν φθοροποιῶν.

Ὡ Θεέ και λόγε, ὦ Χαρά ἡ ἐμή, πῶς ἐνέγκω Σου ταφήν τὴν τριήμερον; νῦν σπαράττομαι τὰ σπλάγχχνα μητρικῶς.

Πότε ἴδω Σῶτερ, Σὲ τὸ ἄχρονον φῶς, τὴν Χαράν και ἡδονὴν τῆς καρδίας μου; ἡ Παρθένος ἀνεβόα γοερῶς.

Δόξα....

Ἀνυμνοῦμεν Λόγε, Σὲ τὸν πάντων Θεόν, σὺν Πατρὶ και τῷ ἀγίῳ Σου Πνεύματι, και δοξάζομεν τὴν θέλαν Σου Ταφήν.

Και νῦν....

Μακαρίζομέν Σε, Θεοτόκε Ἀγνή, και τιμῶμεν τὴν ταφήν τὴν τριήμερον, τοῦ Υἱοῦ Σου και Θεοῦ ἡμῶν πιστῶς.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθης Χριστέ, και ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάφασιν δοξάζουσαι τὴν Σὴν.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ (Ἦχος Πλ. α')

* Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν Σε τὸν ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα, και συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἔχθρου.

* Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν Σε τὸν πάντων κτίστην τοῖς Σοῖς γὰρ παθήμασιν ἔχομεν, τὴν ἀπάθειαν ῥυσθέντες τῆς φθορῆς.

* Ἐφρίξεν ἡ γῆ, και ὁ ἥλιος Σῶτερ ἐκρύβη, Σοῦ τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς Χριστέ, ἐν τῷ τάφῳ δύσαντος σωματικῶς.

Μόνη γυναικῶν, χωρίς πόνων ἔτεκόν Σε τέκνον, πόνους δὲ νῦν φέρω τῷ πάθει Σου, ἀφορήτους ἀνεβόα ἡ σεμνή.

* Ρήγνυται ναοῦ, καταπέτασμα τῆ Σῆ σταυρώσει, κρύπτουσι φωστῆρες Χριστέ τὸ φῶς, Σοῦ κρυβέντος τοῦ Ἡλίου ὑπὸ γῆν.

Θρῆνον ἱερὸν, δεῦτε ἔσωμεν Χριστῷ θανόντι, ὡς αἱ Μυροφόροι γυναικες πρὶν, ἵν' ἀκούσωμεν τὸ χαῖρε σὺν αὐτάς.

Σὲ τὸν τοῦ παντός, γλυκασμόν ἡ μήτηρ καθορῶσα, πόμα τὸ πικρὸν ποτιζόμενον, βρέχει δάκρυσι τὰς ὄψεις γοερῶς.

* Ὅμια τὸ γλυκὺ, και τὰ χεῖλη Σου πῶς μύσω Λόγε; πῶς νεκροπρεπῶς δὲ κηδεύσω Σε; μετα φρίκης ἀνεβόα ἡ Ἰωσήφ.

Γῆ σὲ πλάστουργέ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη τρόμφ, Σῶτερ συσχεθεῖσα τινάσσεται, ἀφυπνώσασα νεκροῦς τῷ πιναγμῶ.

* Ὑπνωσας μικρὸν, και ἐζώωσας τοὺς τεθνεώτας, και ἐξανασταῖς ἐξανέστησας, τοὺς ὑπνοῦντας ἐξ αἰῶνος Ἀγαθῆ.

* Ὡσπερ πελεκάν, τερωμένος τὴν πλευράν σου Λόγε, τοὺς θανόντας παῖδας ἐζώωσας, ἐπιστάξας ζωτικὸς αὐτοῖς κρουνούς.

Κόλπων πατρικῶν, ἀνεκφοίτητος μείνας οἰκτῆρμον, και βροτὸς γενέσθαι εὐδόκησας, και εἰς ἄδην καταβέβηκας Χριστέ.

* Ἐκλαιε πικρῶς, ἡ παρήμενος Μήτηρ Σου Λόγε, ὅτε ἐν τῷ τάφῳ ἐώρακε, Σὲ τὸν ἄφραστον και ἀναρχον Θεόν.

Νέκρωσιν τὴν σὴν, ἡ παράφορος Χριστέ μου μήτηρ, βλέπουσα πικρῶς σοι, ἐφθέγγετο Ἡ βραδύνης ἡ ζωὴ ἐν τοῖς νεκροῖς.

* Ἄδης ὁ δεινός, συνετρόμαξεν ὅτε Σε εἶδεν, Ἡλῖε τῆς δόξης ἀθάνατε, και εἶδου τοὺς δεσμίους ἐν σπαιδιῇ.

* Ὑμνοῖς Σου Χριστέ, νῦν τὴν σταύρωσιν και τὴν ταφήν Σε, ἔπαντες πιστοὶ ἐκθειάζομεν, οἱ θανάτου λυτρωθέντες Σῆ ταφῆ Δόξα....

* Ἀναρχε Θεέ, συναῖδε Λόγε και Πνεῦμα, σκῆπτρα τῶν Ἀνάκτων κραταίωσον και εἰρήνην δὸς ἡμῖν ὡς ἀγαθός.

Και νῦν....

Τέξασα ζωὴν, Παναμώμητα ἀγνή Παρθένε, παῦσον Ἐκκλησίας τὰ σκάνδαλα και εἰρήνευσον αὐτήν, ὡς ἀγαθῆ.

* Ἄξιον ἐστι, μεγαλύνειν Σε τὸν ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα, και συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἔχθρου.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ (Ἦχος γ')

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τὴν ταφήν Σου, προσφέρουσι Χριστέ μου. Καθελὼν τοῦ ξύλου, ὁ Ἀριμαθαίας, ἐν τάφῳ Σὲ κηδεύει